

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4So/76/2013
Identifikačné číslo spisu:	3013200154
Dátum vydania rozhodnutia:	19.11.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Ida Hanzelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:3013200154.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedkyne senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členov senátu JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci navrhovateľa :D. Y., bytom I., v odvolacom konaní zast. JUDr. Ingrid Nováková, advokátka, so sídlom Handlová, ČSA 12, proti odporkyni Sociálna poisťovňa - ústredie, Bratislava, Ul. 29. augusta č. 8, v konaní o preskúmanie rozhodnutia odporkyne č. XXX XXX XXXX X z 18. januára 2013, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. 15Sd/60/2013-22 z 15. júla 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. 15Sd/60/2013-22 zo dňa 15. júla 2013 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Rozsudkom krajského súdu bolo potvrdené rozhodnutie odporkyne, ktorým zamietla žiadosť navrhovateľa o starobný dôchodok, pretože nesplnil podmienky uvedené v § 65, § 274 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení (ďalej len „zákon“) a §§ 21 a 174 ods. 1 zák. č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že z obsahu súdneho a administratívneho spisu vyplýva, že navrhovateľ si podal dňa 31. decembra 2012 žiadosť o priznanie starobného dôchodku od 31. decembra 2012, lebo dňa XX. S. XXXX dovŕšil vek 55 rokov. Z osobného listu a priebehu dôb dôchodkového poistenia bolo zistené, že navrhovateľ k posudzovanému dátumu získal iba 3.014 dní, čo predstavuje 8 rokov a 94 dní v I.AA kategórii a 1.843 dní, čo predstavuje 5 rokov a 18 dní v II. pracovnej kategórii.

Podľa § 65 ods. 1 zákona v znení zákona č. 555/2007 Z.z. poistenec má nárok na starobný dôchodok, ak bol dôchodkovo poistený najmenej 15 rokov a dovŕšil dôchodkový vek. Podľa ods. 2 vyššie citovaného ustanovenia zákona, dôchodkový vek je 62 rokov veku poistenca, ak tento zákon neustanovuje inak. Iný dôchodkový vek sa pripúšťa len pre ženy, ktoré zodpovedajú podmienkam

uvedeným v § 65 ods. 4 až 8 zákona a pre poistencov, ktorí do 31. decembra 2000 získali dobu zamestnania vo zvýhodnenej I. pracovnej kategórii (§ 274 zákona).

Podľa § 21 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov, okrem iného, poistenec má nárok na starobný dôchodok aj vtedy, ak bol dôchodkovo poistený najmenej 25 rokov a dovŕšil dôchodkový vek aspoň - podľa písm. a) - 55 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 15 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a) alebo najmenej 10 rokov v takom zamestnaní v uránových baniach; ako aj - podľa písm. c) - 55 rokov, ak bol dôchodkovo poistený najmenej 20 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b) až h) (ustanovenia týkajúce sa navrhovateľa). V týchto kategóriách navrhovateľ získal len 8 rokov a 94 dní (písm. a/ vyššie uvedeného ustanovenia) a 5 rokov a 18 dní (písm. c/ vyššie uvedeného ustanovenia) dôchodkového poistenia, čím pre vznik nároku nesplnil zákonné podmienky.

Navrhovateľ nespĺňa ani podmienky vzniku nároku na starobný dôchodok podľa § 174 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov, podľa ktorého poistenec má nárok na starobný dôchodok, ak vykonával pred 1. januárom 2000 zamestnanie I. pracovnej kategórie, prípadne službu I. a II. kategórie funkcií, má po 31. decembri 1999 nárok na starobný dôchodok tiež, ak bol zamestnaný najmenej 25 rokov a dosiahol vek predpokladaný v písm. a) až d) vyššie uvedeného ustanovenia a za podmienok tam uvedených.

Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ k 31. decembru 2012 nedosiahol vek 62 rokov a podmienky pre určenie iného dôchodkového veku nesplnil, nárok na starobný dôchodok podľa § 65 ods. 1 zákona mu vznikne až jeho dovŕšením, teda dňom 27. decembra 2019.

Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní namietal, že disponuje potvrdeniami o tom, že naplnil 100%-tnú expozičnú dobu a v rokoch 1973 až do roku 1993 pracoval v bani, tu je potrebné poukázať na skutočnosť, že do roku 1982 pracoval v pracovnom zaradení, ktoré podlieha III. pracovnej kategórii, a preto nie je možné všetky roky, ktoré tam odpracoval posudzovať ako roky odpracované v I. pracovnej kategórii a pre vznik nároku na starobný dôchodok nie je rozhodujúce potvrdenie o 100%-tnej expozičnej dobe.

Podľa § 244 a nasl. O.s.p. súd má kompetenciu na preskúmanie zákonnosti napadnutých rozhodnutí správnych orgánov, teda či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesné predpisy. Inými slovami, súd preskúmava zákonnosť konkrétneho rozhodnutia, ktoré je napadnuté opravným prostriedkom, a teda predmet súdneho konania je vymedzený tým, čo bolo predmetom rozhodnutia a inými nárokmi, ktoré neboli riešené napadnutým rozhodnutím správneho orgánu nemá právomoc sa zaoberať.

Z vykonaného dokazovania a preskúmania napadnutého rozhodnutia súd dospel k záveru, že preskúmané rozhodnutie zodpovedá zákonu. Odporkyňa ho vydala na podklade predložených a dostupných dôkazov. Napadnuté rozhodnutie je zrozumiteľné, logické, v dostatočnom rozsahu odôvodnené, a preto aj súdom preskúmateľné. Námietky navrhovateľa neodôvodňujú nesprávnosť rozhodnutia v jeho dôchodkových nárokoch, lebo žiadnym spôsobom nedokladuje a nepreukazuje ich prípadnú zmenu.

Na podklade uvedených skutočností bolo potom potrebné rozhodnutie odporkyne č. 571 227 6944 0 zo dňa 18. januára 2013 ako vecne správne a vydané v súlade so zákonom potvrdiť.

Proti rozsudku krajského súdu podal navrhovateľ odvolanie prostredníctvom právnej zástupkyne a žiadal prvostupňový rozsudok zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na nové konanie a rozhodnutie. Poukázal na to, že pri podaní žiadosti o starobný dôchodok predložil zamestnancom pobočky SP doklady preukazujúce jeho nárok. V zmysle potvrdenia o dĺžke zamestnania a o zápočte rokov do neprerušeného zamestnania vydaného spoločnosťou Banské stavby Prievidza pracoval ako banský elektromontér 17 rokov a 62 dní, s rovnakým pracovným zaradením. Preto nezodpovedá skutočnosti záver, že do roku

1982 pracoval v zaradení zodpovedajúcom III. pracovnej kategórii, lebo sa zakladá na nesprávnych údajoch v evidencii odporkyne. V odvolaní poukázal na ustanovenia § 2 Nariadenia č. 136/1975 Zb. o zaradení zamestnancov do pracovných kategórií a § 1 ods.1 a 2 Nariadenia č. 117/1988 Zb. podľa ktorého banský elektromontér je zamestnaním zaradeným do I. pracovnej kategórie. Podľa vyššie uvedených nariadení sa domnieva, že počnúc rokom 1976, kedy začal pracovať ako banský elektromontér mal byť v evidencii SP vedený ako zamestnanec vykonávajúci prácu v I. pracovnej kategórii. V takom prípade by bol dosiahol potrebný počet odpracovaných rokov pre vznik nároku na starobný dôchodok. Podľa názoru navrhovateľa na jeho prípad sa malo aplikovať ustanovenie § 14 ods. 2 písm. b) v nadväznosti na § 21 ods. 1 písm. a) zákona č. 100/1988 Zb., a nie ustanovenie § 14 ods. 2 písm. c) uvedené v napadnutom rozsudku.

Odporkyňa žiadala prvostupňový rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd, ako súd odvolací, po preskúmaní napadnutého rozsudku v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) jednomyselne dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nie je dôvodné vyhovieť. Najvyšší súd preto rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1 a 2 v spojení s § 250ja ods. 3 vetou druhou O.s.p.) rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil na mieste a v čase oznámenom na úradnej tabuli najvyššieho súdu a na jeho internetovej stránke www.nsud.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 3 O.s.p.).

Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením rozsudku krajského súdu, ktoré si osvojuje ako svoje vlastné tak, ako to uviedol krajský súd na str. 2 - 3 svojho rozsudku a ktoré odvolací súd vo vyššie uvedenom rozsahu citoval. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia v nadväznosti na dôvody odvolania odvolací súd uvádza nasledovné:

Podľa obsahu dávkového spisu odporkyne vykázané doby zamestnania uvedené v Osobnom liste dôchodkového zabezpečenia, ktorý tvorí prílohu preskúmaného rozhodnutia zodpovedá obsahu evidenčných listov dôchodkového zabezpečenia vystavených zamestnávateľom Banské stavby Prievidza za obdobie od roku 1973 do roku 1993 vrátane rokov učebného pomeru, pričom sú podpísané v rubrike podpis pracujúceho priezviskom „Y.“. Uvedené evidenčné listy obsahujú zaradenie odpracovanej doby do príslušnej pracovnej kategórie. Doba vedená v I. AA kategórii je vedená v období rokov 1985 (206 dní), 1986, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992, (vždy 365, resp. 366 dní), 1993(223 dní). V rokoch 1983 - 1985 mal navrhovateľ evidované práce zaradené do II. pracovnej kategórie, ostatné doby sú evidované v III. pracovnej kategórii. Obsah uvedených evidenčných listov nie je vyvrátený dokladmi, ktoré navrhovateľ predložil pri podaní žiadosti o starobný dôchodok, ktoré samé osobe ani nie sú pre vykávanie evidovanej doby zamestnania relevantné. Pokiaľ by mali evidované doby vyvrátiť, musel by navrhovateľ okrem vlastných tvrdení a predložených dokladov uviesť aj iné relevantné skutočnosti, vyvracajúce obsah evidenčných listov, ktoré, ako už bolo uvedené, sú podpísané (pracujúcim) a ani sám navrhovateľ netvrdí, že by ich nepodpísal. Odvolací súd konštatuje, že navrhovateľ nenamieta doby zamestnania v II. a III. kategórii vedené na evidenčnom liste Hornonitrianskych baní za roky 1996 - 2003. Podľa názoru odvolacieho súdu nie je podložené tvrdenie žalobcu o nesprávnej evidencii odporkyne, pretože táto je založená na evidenčných listoch vyhotovených zamestnávateľskými organizáciami s podpisom zamestnanca. Odvolací súd neponechal nepovšimnuté, že evidenčný list za roky 1978 - 1982 neobsahuje uvedenie druhu činnosti pri zaradení započítaných dní do III. pracovnej kategórie, v nasledujúcich obdobiach zaradených do I., resp. II. pracovnej kategórie je druh činnosti uvedený ako „baník - elektr. údržb.“ resp. „kompresorista“. Nevyzníeva preto presvedčivo tvrdenie navrhovateľa, že počas celého obdobia 17 rokov v Banských stavbách vykonával rovnakú prácu, na rovnakom pracovnom zaradení a rovnakom mieste - „banského elektromontéra“. Bez preukázania tejto skutočnosti je právne bezvýznamné zaoberať sa aplikáciou nariadení, na ktoré navrhovateľ poukázal v odvolaní. Dôkaznú povinnosť v tomto smere podľa názoru odvolacieho súdu zatiaľ navrhovateľ neuniesol. Rovnako neuniesol dôkaznú povinnosť navrhovateľ aj pre tvrdenie, že mal byť posúdený podľa § 21 ods. 1 písm. b) v nadväznosti na § 14 ods. 2 písm. b) zák. č. 100/1988 Zb., lebo nepreukázal skutočnosti uvedené v § 12 ods. 3 písm. d) (racionalizačné a organizačné opatrenia uvedené vo vykonávacom predpise) alebo e) tohto zákona, s poukazom aj na § 4 zák. č. 98/1987 Zb., pričom o prihladnutie na tieto skutočnosti musí výslovne požiadať.

Odporčyňa vydala rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o starobný dôchodok s podrobným zdôvodnením, prečo navrhovateľ nespĺňa podmienky pre jeho priznanie. Je však na navrhovateľovi, či v budúcnosti novými tvrdeniami a dôkazmi preukáže skutočnosti odôvodňujúce iné rozhodnutie vo veci. V danej dôkaznej situácii je však rozhodnutie odporčyne v súlade so zákonom a krajský súd nepochybil, ak jej rozhodnutie potvrdil.

Odvolací súd nezistil v konaní krajského súdu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporčyne pochybenia odôvodňujúce zrušenie jeho rozhodnutia a vrátenie veci na ďalšie konanie súdu. Úlohou súdu v správnom súdnictve je preskúmanie rozhodnutia v medziach podaného opravného prostriedku (žaloby) proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy a nie vyhľadávanie dôvodov (tvrdení a dôkazov) pre vydanie iného rozhodnutia vo veci.

Z týchto dôvodov odvolací súd prvostupňový rozsudok ako vecne správny potvrdil. Vzhľadom na výsledok odvolacieho konania navrhovateľovi nevznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania, odporčyni náhrada trov konania nepatrí (§ 250k ods. 1 O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.